

PATRON

TYGODNIK PARAFII PW. ŚW. BENEDYKTA, CYRYLA I METODEGO - KAZANÓW

NUMER 23. ,2.02.2020, Święto ofiarowania Pańskiego

LITURGIA SŁOWA: (Ml 3, 1-4); (Ps 24, 7-8. 9-10); (Hbr 2, 14-18); (Łk 2, 32); (Łk 2, 22-40);

KOMENTARZ

Liturgia dzisiejszego święta nosi cechę uroczystości i radości z powodu pierwszego wejścia Chrystusa do świątyni, a zarazem cechę ofiary, On bowiem przychodzi i do świątyni, aby być złożonym w ofierze.

Początek daje prorocтво Malachiasza (3, 1-4): „przybędzie do swej świątyni Pan, którego wy oczekujecie”. Łatwo zastosować te słowa

do wydarzenia, jakie dzisiaj wspominamy: przybycie Chrystusa do świątyni, gdzie Maryja i Józef ofiarują Go czterdziestego dnia po urodzeniu, według przepisów prawa Mojżeszowego. Syn Boży stając się człowiekiem, chciał „się upodobnić pod

każdym względem do braci” (*Hbr 2, 17; II czytanie*); nie przestając być Bogiem, raczył być prawdziwym człowiekiem wśród ludzi, włączając się w ich historię i dzieląc we wszystkim ich życie wraz z zachowywaniem prawa obowiązującego człowieka grzesznego. Wypełnienie prawa staje się w ten sposób okazją do spotkania Jezusa w świątyni ze swoim ludem, oczekującym Go przez wiarę. Istotnie wita Go Symeon, „człowiek prawy i pobożny, który wyczekiwał pociechy

Izraela” (Łk 2, 25), i prorokini Anna żyjąca w modlitwie i pokucie. Oświeceni przez Ducha Świętego, oboje rozpoznają w tym małym dzieciątku, które przedstawia Panu młoda matka składając pokorną ofiarę ubogich, obiecanego Zbawiciela, a z serca ich wydobywa się hymn uwielbienia. Symeon wziął Je w objęcia wołając: „Teraz, o Władco, pozwól odejść słudze Twemu... Bo moje oczy ujrzały Twoje zbawienie”. Anna zaś mówi o Nim z radością „wszystkim, którzy wyczekiwali wyzwolenia Jerozolimy”.

Liturgia wspominając to wydarzenie, zaprasza dzisiaj wiernych do pójścia na spotkanie z Chrystusem w domu Bożym, gdzie mogą Go odnaleźć w sprawowanej Eucharystii i uczcić, jako swego Zbawiciela, składając Mu hołd wiary i miłości żarliwej, podobny do wiary i miłości Symeona i Anny, a w końcu przyjąć Go, wprowadzić nie w objęcia, lecz do serca. Takie ma znaczenie procesja „z gromnicami”: iść na spotkanie z Chrystusem, „światłością świata”, z zapalonym światłem życia chrześcijańskiego, które ma być świetlanym odbiciem Jego blasku.

o. Gabriel

Drodzy Czytelnicy!

Nie gromnica, nie jest blask a wilk. Wilk to moje pierwsze skojarzenie związane ze świętem Ofiarowania Pańskiego. Buszując w swoich dziecięcych wspomnieniach odnajduję obraz z książki „Boży Roczek” i przepiękne opowiadanie „O tym jak wilki Matkę Boską przez las prowadziły”. Mam przed oczami cudowną niebieską postać śmiało kroczącą przez śnieżne zawieje, drogą oświetlaną przez ślepią wilków. To było coś. Ten obraz towarzyszył mi przez wiele lat. Ale odważna kobieta z tej Maryi! Przez śniegi, pola, otoczona wilkami, odprowadziwszy małego Janka do domu, wracała do Nieba. A dziś? Już nie ma takich zim. Wielkie zasy nie uniemożliwiają nam powrotu do domu. Pojawiają się inne problemy i

trudności. Na szczęście obok nas kroczy Ona. Bo choć nie ma już takich zim, zostały wilki. Wilki w nas.

„ Stary człowiek uczył swojego wnuka o życiu. Powiedział do chłopca:

– W moim wnętrzu toczy się walka. To jest straszna walka, toczona pomiędzy dwoma wilkami.

Starzec zrobił pauzę, by zaczerpnąć tchu, lecz po chwili kontynuował z poważną miną:

– Jeden z wilków jest zły. On jest gniewem, zazdrością, smutkiem, żalem, chciwością, pychą, użalaniem się nad sobą, poczuciem winy i niższości, kłamstwem, fałszywą dumą, pragnieniem dominacji i ego.

– Drugi wilk jest dobry – starzec rozpromienił się. – On jest radością, pokojem, miłością, nadzieją, pokorą, uprzejmością, dobrocią, hojnością, prawdą, współczuciem i wiarą.

– Taka sama walka toczy się w tobie – podsumował starzec – i wewnątrz każdego innego człowieka.

Wnuk zastanowił się przez chwilę, a potem zapytał dziadka:

– Który wilk wygra?

– Ten, którego nakarmisz – padła odpowiedź”.

Redaktor naczelny Małgorzata Sztolf

ŚWIĘTO MATKI BOŻEJ GROMNICZNEJ

Dziś w kościele katolickim obchodzimy święto Ofiarowania Pańskiego. To właśnie dzisiaj wspominamy dzień, w którym Maryja i Józef po 40 dniach przeznaczonych zgodnie z prawem żydowskim na oczyszczenie przynoszą do świątyni Jezusa, aby ofiarować Bogu swojego pierworodnego syna. W dzisiejszej ewangelii usłyszymy

słowa Symeona, który poznał w nim Syna Bożego i nazwał ‘światłością na oświecenie pogan’

Święto to ma wiele wymiarów w tradycji Polskiej. Dawniej nazywane było świętem oczyszczenia Maryi, obchodzone w Kościele już od IV wieku. W Polsce tradycyjnie znane jest jako święto Matki Bożej Gromnicznej. 2 lutego, bez względu na dzień tygodnia, przychodzimy na Mszę Świętą, w trakcie której ma miejsce poświęcenie gromnic, czyli świec, które kiedyś tradycyjnie wykonywane były z wosku pszczelego. Gromnica, miała nawiązywać do słów prorocтва wypowiedzianych przez Symeona w czasie ofiarowania Jezusa. Oprócz znaczenia w liturgii to święto miało inny, ludowy wymiar, było

przełomem zimy, uważano, że w tym dniu przypada jej połowa. W trakcie mszy uważnie obserwowano palące się świece, gdy kapał z niej obficie wosk, oznaczało to, że zima będzie jeszcze długa i mroźna, gdy zaś świeca skwierczała miała

zwiastować letnie burze i deszcze. W ludowych przysłowiach często nawiązywano do tego święta, jednym z popularnych powiedzeń było „gdy Gromniczna po wodzie to Wielkanoc po lodzie.” Wierzono także, że gromnica ma moc odpędzać gromy i w wielu polskich domach, w czasie burz ustawia się w oknach zapalone świece. Poświęcone świece to znak Bożej opieki i jasności, dlatego oprócz czasu burz, zapalano je także w czasie innych trudności np. w czasie epidemii czy powodzi. Tradycja nakazywała zanieść zapaloną świecę z kościoła do domów, obejść całe gospodarstwo, aby odstraszyć zło, a także rozpalić ogień, który miał symbolizować zgodę i miłość. Na drzwiach, oknach, suficie kreślono dymem znaki krzyża, jako zapory przeciwko złu. Zapaloną gromnicę stawiano i do dziś się stawia również przy łóżku

umierającego, albo światło uśmierzyło ból konania oraz wskazało drogę do wiekustej światłości. Świeca powinna być przechowywana w godny sposób i używana tylko w celach religijnych.

Dzisiejsze święto, w tradycji Kościoła w Polsce, kończy również czas, w którym śpiewamy kolędy i całkowicie oddziela okres nawiązujący do Bożego Narodzenia od okresu zwykłego, który potrwa w liturgii do środy popielcowej.

Anita Koptyńska

*Płyną tony nabożne, jak za zamieć nad gajem,
 Poprzez pola, przez śnieżne ciągną ludzie przelajem.
 Brną do kolan w śnieżycy jak w mokradli nadrzecznej.
 Oj, ustaloż, ustaloż! W dzień Maryi Gromnicznej!
 Hula wicher po polu, szumi zamieć po borze;
 Stary kościół z modrzewia, dziwnie płonie i gorze. (...)
 Przez otwarte ościeże lud przeciska się ławą,
 „Różańcowi” ze światłem przyklękają przed nawą.
 Dalej rzędem kobiety, siwe starce i dzieci...
 W każdym ręku gromnica jarkiem światłem się świeci.
 Żółte światło woskowe błyskotliwą drga rzęsą,
 A ludziska wzdychają, że aż ściany się trzęsą
 Do tej Pani w oltarzu w pozłocistej robronie
 Do tej Matki Gromnicznej o śmierć lekką przy zgonie (...)
 Idą ludzie z kościoła bez obawy i lęku,
 Ten się śmierci nie boi, co gromnicę ma w ręku!*

Kazimierz Laskowski

FRAGMENTY PRZEMÓWIENIA ŚW. JANA PAWŁA II DO OSÓB ŻYCIA KONSEKROWANEGO

***W stulecie urodzin Wielkiego Polaka – św. Jana Pawła II pragniemy
 cyklicznie Jego myśli, które niestety często są zapominane...Bo być***

pokoleniem JP II, to nie tylko nosić silikonowe opaski z takim hasłem, ale znać nauczanie Karola Wojtyły i nim żyć.

Drodzy Bracia i Siostry,

«Niech będzie błogosławiony Bóg i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa; On napełnił nas wszelkim błogosławieństwem duchowym na wyżynach niebieskich — w Chrystusie. W Nim bowiem wybrał nas przed założeniem świata, abyśmy byli święci i nieskalani przed Jego obliczem» (Ef 1, 3-4). Tymi słowami św. Pawła pozdrawiam wszystkie zakony, zgromadzenia, stowarzyszenia życia apostołskiego i instytucje świeckie w Polsce. «Niech będzie błogosławiony Bóg» za dar powołania do życia konsekrowanego. Za ten dar trzeba Go nieustannie wielbić i składać Mu dziękczynienie. On wybrał was przed wiekami w Jezusie Chrystusie i przeznaczył dla siebie z miłości. Każdy z was doświadczył w życiu szczególnego spotkania z Chrystusem, podczas którego usłyszał w głębi serca tajemnicze wezwanie: «Jeśli chcesz być doskonały, idź, sprzedaj, co posiadasz, i rozdaj ubogim, a będziesz miał skarb w niebie. Potem przyjdź i chodź za Mną!» (Mt 19, 21). W przeciwieństwie do ewangelicznego młodzieńca odpowiedzieliście na to zaproszenie wspaniałomyślnie, wstępując na drogę rad ewangelicznych: czystości, ubóstwa i posłuszeństwa. Łaskę powołania przyjęliście sercem otwartym, jak «drogocenną perłę» (Mt 13, 46).

Dziękuję dziś razem z wami Trójcy Przenajświętszej za dar życia konsekrowanego w naszej Ojczyźnie, za świętych, błogosławionych i kandydatów na ołtarze z waszych instytucji, i za was wszystkich, którzy «trudzicie się dla Ewangelii» (por. Flp 4, 3) na polskiej ziemi, a także w różnych regionach świata, zwłaszcza w krajach misyjnych, głosząc, niekiedy aż do heroizmu, «dobroć i miłość Zbawiciela, naszego Boga, do ludzi» (Tt 3, 4).

Myślę z wdzięcznością o tych spośród was, którzy niosą pomoc Kościołowi w pobratymczych krajach, aby nie było tam — po latach ucisków i prześladowań wiary — «owiec bez pasterza» (por. Mt 9, 36). Słowa szczególnego pozdrowienia i uznania kieruję do wspólnot życia kontemplacyjnego całkowicie oddanego modlitwie i ofierze, a przez to tak owocnego dla rozwoju Królestwa Bożego na ziemi. «Pokój wam wszystkim, którzy trwacie w Chrystusie» (1 P 5, 14).

Świadectwo waszego życia autentycznie i bez reszty oddanego Bogu i braciom jest niezbędne, aby uobecniać w świecie Chrystusa i docierać z Jego Ewangelią do ludzi naszych czasów, którzy chętniej słuchają świadków niż nauczycieli i są bardziej wrażliwi na żywe przykłady niż słowa. Osoby konsekrowane mają być w świecie solą, która nie traci smaku, światłem, które nie przestaje promieniować na otoczenie, miastem położonym na górze, które przyciąga wzrok z daleka (por. Mt 5, 13-16).

Realizacja ideału świętości w życiu osobistym i wspólnotowym wymaga oczywiście wyrzeczeń, duchowych zmagani i pracy nad sobą. Procesy laicyzacyjne zachodzące w społeczeństwie nie omijają osób poświęconych Bogu, podobnie jak i pokusa, by «więcej działać niż być». Zwracali uwagę na te niebezpieczeństwa uczestnicy Synodu Biskupów w 1994 roku. Potrzebna jest zawsze czujność i rozeznanie duchowe, aby życie konsekrowane chronić przed zagrożeniami zewnętrznymi i wewnętrznymi, przed tym wszystkim, co mogłoby prowadzić do osłabienia pierwotnej gorliwości, do powierzchowności i przeciętności w służbie Bożej. «Nie bierzcie więc wzoru z tego świata — przypomina św. Paweł — lecz przemieniajcie się przez odnawianie umysłu, abyście umieli rozpoznać, jaka jest wola Boża: co jest dobre, co Bogu przyjemne i co doskonałe» (Rz 12, 2).

Ogłoszenia i Ciekawostki

1. W dzisiejszą niedzielę przeżywamy kolejny **Światowy Dzień Życia Konsekrowanego**. W Archidiecezji Przemyskiej centralna celebracja Dnia Życia Konsekrowanego odbywa się w tym roku w Ośrodku Kultury i Formacji Chrześcijańskiej w Jarosławiu (Opactwo, ul. Benedyktyńska 5). Spotkanie rozpocznie się o **godz. 13.00** konferencją i Adoracją Najświętszego Sakramentu. O godz. 15.00 zostanie odprawiona Msza św. pod przewodnictwem Metropolity Przemyskiego, abp. Adama Szala. Podczas tej Eucharystii zostaną odnowione śluby zakonne.

2. W sposób szczególny pamiętajmy dziś o zgromadzeniach zakonnych. Wspierajmy nie tylko **modlitwą i dobrym słowem ale i darem serca**. Składka z dzisiejszej niedzieli przeznaczona będzie na potrzeby naszej Archidiecezji, natomiast ofiara do puszek na potrzeby zakonów kontemplacyjnych. O godz. 17:15 odbędzie nabożeństwo różańcowe i **zmiana tajemnic**. **3.** Według danych z końca 2018 roku w Polsce pracuje ok. **32 tysiące siostr zakonnych oraz zakonników**. Największą grupę osób konsekrowanych w Polsce stanowią kobiety. Liczba siostr zakonnych w Polsce wynosi ogółem ok. 20240, z czego 1290 to siostry żyjące w klasztorach kontemplacyjnych. **W Polsce istnieje 106 żeńskich zgromadzeń czynnych, które posiadają 2120 domów zakonnych**. Siostry zakonne prowadzą m.in. niemal 400 przedszkoli; 115 szkół podstawowych, ponadpodstawowych i specjalnych; 79 świetlic; 64 placówki opiekuńczo-wychowawcze (w tym domy dziecka); 31 okien życia; 29 domów opieki; 33 stołówki dla biednych; 47 punktów wydawania żywności i 72 domy rekolekcyjne. Około 100 siostr jest zaangażowanych w duszpasterstwo więźniów. Siostry zakonne ewangelizują też przez środki społecznego przekazu. Prowadzą ok. 500 portali internetowych, ok. 400 stron na Facebooku i Twitterze i mają 6 wydawnictw. (Stan na 31.12.2018 r.).

**Z OKAZJI ŚWIĄTOWEGO DNIA ŻYCIA
KONSEKROWANEGO ŻYCZYMY W SPOSÓB SZCZEGÓLNY**

**SIOSTROM
MICHALITKOM I
SERAFITKOM
OBECNYM W
NASZEJ PARAFII
BOŻEGO
BŁOGOSŁAWIEŃS
TWA NA DALSZE
LATA
POWOŁANIA.**

**NIECH NAJŚWIĘTSZA PANIENKA
PŁASZCZEM SWOJEJ OPIEKI!**

OTACZA WAS

PATRON PATRON

KĄCIK MŁODEGO CZYTELNIKA

Polskie legendy: wilk gromniczny

Pewnej mroźnej, lutowej nocy Matka Boska szła przez zaśnieżony las, a jej śladem od dłuższego czasu podążał samotny wilk.

Ponieważ tamtej zimy wilki wyrządziły w wiosce wiele szkód i zabiły wiele gospodarskich zwierząt, chłopci postanowili je wytępić i ruszyli tropem jednego z nich. Nagle w środku lasu spotkali podróżującą Świętą. Szybko się skłonili i pościągali czapki z głów.

- O najświętsza Pani, szukamy wilka. Czy nie widziałas go gdzieś w pobliżu?

- Wilka nie widziałam, ale bym go też nie wydała. Lepiej, zamiast uganiać się za stworzeniem, poszukajcie wilka we własnych sercach, bo zapewne tam on się skrywa!

Zawstydzeni chłopci wypuszczali z rąk widły i ruszyli do swoich domów, rozważając słowa Matki Boskiej.

Gdy się oddalili, spod jej płaszcza powoli wyjrzał wilczy łeb. Wilk spojrział na dobrotliwą Świętą, bezgłośnie dziękując, że pozwoliła mu się skryć i go nie wydała.

- A ty morderco bezbronnych jagniąt? Powinnaś być wydać, ale i nad twoją niedolą me serce zakałało.

Od tamtej pory, w lutowe noce, można spotkać Matkę Boską Gromniczną idącą ze świecą wśród śnieżnych zamieci i kroczącego obok niej wilka.

Pomyśl o wilku w swoim sercu. Jak możesz go oswoić?

PRZEPISY DOMOWE

Marchwiak

SKŁADNIKI:

- 260 g mąki pszennej
- 1 łyżeczka proszku do pieczenia
- 1 łyżeczka sody oczyszczonej
- 1,5 łyżeczki cynamonu
- 290 ml oleju rzepakowego lub słonecznikowego
- 200 g miążkiego brązowego cukru
- 50 g drobnego cukru do wypieków
- 1 łyżeczka ekstraktu z wanilii
- 4 duże jajka
- 300 g marchewki startej na dużych oczkach
- 100 g posiekanych orzechów włoskich lub pekan

W większym naczyniu umieścić olej, oba cukry i ekstrakt z wanilii. Wymieszać różgą kuchenną do dokładnego połączenia się składników. Dodawać jajka, jedno po drugim, mieszając różgą do połączenia się składników po każdym dodaniu. Mąkę pszenną, proszek do pieczenia, sodę oczyszczoną i cynamon przesiać bezpośrednio do wymieszanych składników. Wymieszać różgą kuchenną tylko do połączenia się składników, nie dłużej. Dodać startą marchewkę i posiekane orzechy, wymieszać.

Formę o wymiarach 23 x 33 cm wyłożyć papierem do pieczenia. Przebrać do niej ciasto, wyrównać.

Piec w temperaturze 170°C przez około 30 minut lub dłużej, do tzw. suchego patyczka.

SMACZNEGO!

Parafia rzymskokatolicka pw. św. Benedykta, Cyryla i Metodego
ul. Kazimierza Opalińskiego 7, 37-700 PRZEMYŚL
tel. kom. 785401311
NIP: 7952182644
REGON: 040040250

e-mail: kazanow.przemyska@gmail.com
www.kazanow.przemyska.pl

e-mail Redakcji Gazetki Parafialnej „PATRON”:
tygodnikparafialny.patron@wp.pl

ZESPÓŁ REDAKCYJNY:

Redaktor Naczelny: Małgorzata Sztolf, Kuba Zając

Strona dla dzieci: Wiktoria Zarzycka i Julia Bąk

Ogłoszenia i ciekawostki: Dawid Biliński, Dominik Wiącek, Piotr Piasecki, Magdalena Babieczko

Artykuły: Małgorzata Sztolf, Kuba Zając, Martyna Tas, Aleksandra Bułatek, Piotr Piasecki, Julia Skalska, Jakub Koperski, Łukasz Sztolf, Anita Koptyńska

Opiekun duchowy: ks. Łukasz Heliniak.

Gazetka tylko do użytku wewnętrznego!